

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 18.02.1977, sp. zn. 5 Cz 10/77, ECLI:CZ:NS:1977:5.CZ.10.1977.1

Číslo: 36/1979

Právní věta: Jestliže pracovník během výpovědní lhůty neoznámil organizaci, která mu dala výpověď, že trvá na dalším zaměstnání, ale podal žalobu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru a o náhradu mzdy, pak je tím oznámení pracovníka vůči organizaci, že trvá na dalším zaměstnání, nahrazeno, avšak je tu rozhodné, kdy byl doručen stejnopis žaloby organizaci, nikoliv, kdy byla žaloba podána u soudu.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 18.02.1977

Spisová značka: 5 Cz 10/77

Číslo rozhodnutí: 36

Číslo sešitu: 9-10

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Mzda, Organizace socialistické, Pracovní poměr, Řízení před soudem, Skončení pracovního poměru, Sociální zabezpečení, Výpověď z pracovního poměru

Předpisy: 65/1965 Sb. § 61
§ 79

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 36/1979 sb. rozh.

Jestliže pracovník během výpovědní lhůty neoznámil organizaci, která mu dala výpověď, že trvá na dalším zaměstnání, ale podal žalobu o neplatnosti rozvázání pracovního poměru a o náhradu mzdy, pak je tím oznámení pracovníka vůči organizaci, že trvá na dalším zaměstnání, nahrazeno, avšak je tu rozhodné, kdy byl doručen stejnopis žaloby organizaci, nikoliv, kdy byla žaloba podána u soudu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR z 18. 12. 1977, [5 Cz 10/77](#))

Žalobce se domáhal žalobou podanou u soudu dne 11. 11. 1973 určení neplatnosti výpovědi, kterou mu dala žalovaná organizace z důvodu uvedeného v ustanovení § 46 odst. 1 písm. f) zák. práce a požadoval z toho důvodu náhradu mzdy.

Rozsudkem obvodního soudu pro Prahu 7 z 27. 3. 1973 čj. 8 C 12/73-11 bylo určeno, že výpověď je neplatná. Rozsudkem téhož soudu z 18. 9. 1973 čj. 8 C 12/73-29 bylo žalované organizaci uloženo

zaplatit žalobci na náhradě mzdy částku 16 694 Kčs za dobu od 1. 1. 1973 (výpovědní lhůta končila 31. 12. 1972) do 28. 8. 1973.

K odvolání žalované organizace městský soud v Praze rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Nejvyšší soud ČSR rozhodl o stížnosti pro porušení zákona, kterou podal generální prokurátor ČSR, tak, že uvedeným rozsudkem soudu druhého stupně byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Podle ustanovení § 61 odst. 1 zák. práce přísluší pracovníkovi náhrada mzdy ode dne, kdy oznámil organizaci, že trvá na dalším zaměstnání.

Pro závěr, že žalobci přísluší náhrada mzdy ode dne následujícího po skončení výpovědní lhůty, neměly v projednávané věci soudy obou stupňů dostatečná skutkový zjištění o tom, zda žalobce během výpovědní lhůty takové oznámení organizaci učinil. Z výpovědi žalobce, slyšeného jako účastníka řízení odvolacím soudem, vyplývá, že po obdržení výpovědi se šel poradit na závodní výbor ROH a pak si šel o tom ještě pohovořit na osobní oddělení žalované organizace. Bylo tedy třeba provést důkazy o tom, s kým žalobce na osobním oddělení jednal a zda tam oznámil, že trvá na dalším zaměstnání. Bude proto třeba v tomto směru doplnit řízení podrobným výsledkem žalobce a pak výsledkem pracovníků organizace, s nimiž žalobce po obdržení výpovědi jednal.

Pokud soud druhého stupně v rozsudku uvádí, že žalobce má nárok na náhradu mzdy nejméně od podání žaloby (ta došla soudu 11. 1. 1973), a dále uvádí, že když soud prvního stupně přiznal náhradu mzdy od 1. 1. 1973 nepochybil, neboť „je kryto ustanovením § 61 odst. 1 zák. práce“, nemá tento závěr odvolacího soudu oporu v zákoně.

Jestliže by se totiž doplněným dokazováním nezjistilo, že žalobce ještě během výpovědní lhůty učinil oznámení organizaci, že trvá na dalším zaměstnání, pak je sice třeba souhlasit se závěrem, že takové oznámení nahrazuje žaloba o neplatnost výpovědi a o náhradu mzdy, není však rozhodné, kdy taková žaloba došla soudu, ale kdy byla žalované organizaci doručena (v projednávané věci se tak stalo až 30. 1. 1973). Takovéto oznámení musí být totiž učiněno organizaci (§ 61 odst. 1 zák. práce), což se v daném případě stalo teprve dnem doručení žaloby.

Odvolací soud tedy svým rozsudkem, proti němuž byla podána stížnost pro porušení zákona, porušil zákon v ustanoveních § 6, § 120 odst. 1 o. s. ř. a § 61 odst. 1 zák. práce.